

"Isus Hristos este același ieri, azi și în veci." (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ - decembrie 1996

Dragi frați și surori, harul și pacea lui Dumnezeu să fie cu voi. Vă salut din toată inima în Numele scump al DOMNULUI nostru ISUS HRISTOS cu cuvântul pe care l-a vorbit văduva către Ilie, după ce fiul ei a fost înviat din morți și ea a trăit confirmarea:

„Cunosc acum că tu ești un om al lui Dumnezeu, și cuvântul DOMNULUI în gura ta este adevăr!” (1 Împ. 17, 24).

Trebuie să **cunoaștem** ambele, și anume dacă cineva este **într-adevăr** un om al lui Dumnezeu și dacă **Cuvântul lui Dumnezeu** din gura lui este adevărul. Dumnezeu a confirmat Cuvântul Său întotdeauna ca adevăr pe care îl vestesc slujitorii Lui.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr, dar trebuie lăsat așa cum a ieșit din gura lui Dumnezeu. Acesta a fost întotdeauna semnul unui prooroc adevărat, care a slujit numai ca purtător de cuvânt, ca gură prin care cuvintele lui Dumnezeu erau exprimate pe pământ într-o limbă înțeleasă de oameni.

DOMNUL a poruncit proorocului Său Moise: *„Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus.”* (Exod 2, 12). Dar mai există și slujba următoare: de a da mai departe cuvintele profetice primite. Moise trebuia să pună cuvintele primite de la Dumnezeu în gura lui Aaron, pentru ca el să le spună poporului (vers. 15-16). Cei care spun mai departe cuvintele primite, pot face ca și Aaron, care era foarte aproape de prooroc, și anume să încalce primele porunci și să-și facă alți dumnezei care nu trebuie neapărat să fie un vițel de aur. Fabricarea idolilor a avut o conjunctură deosebită. Orbirea și ciudățenia vor fi descoperite, și anume că întotdeauna la un astfel de dans cu idolul pe altar se strigă: *„Are loc o sărbătoare în cinstea DOMNULUI”,* deși cu totul altceva este cinstit.

În gura fiecărui om chemat de Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu sunt adevăr așa cum a fost la Ilie, dar cum este la cei care le dau mai departe? Apostolii au primit Cuvântul descoperit de la DOMNUL, așa cum mai trebuie predicat și astăzi. Proorocii și apostolii au fost și sunt sub călăuzirea și inspirația Duhului Sfânt. Ambele sunt scrise: *„Nu, DOMNUL Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci.”* (Amos 3, 7), la fel vorbește Pavel despre tot planul lui Dumnezeu (Fap. 20, 27) și despre taina care nu a fost făcută de cunoscut mai înainte fiilor oamenilor, *„... în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul.”* (Ef. 3, 5).

Este vorba despre împlinirea marelui plan al lui Dumnezeu, despre marea taină — Dumnezeu descoperit în Hristos, Hristos descoperit în Biserica Lui. Această taină se desfășoară și include toți fii și fiicele lui Dumnezeu care umblă în ascultarea de credință. Credincioșii aleși dintre neamuri capătă înfierea (Gal. 4, 4-7) care a fost posibilă numai prin Fiul (Ef. 1, 5). De aceea ei sunt moștenitori de drept ai lui Dumnezeu, moștenitori împreună cu Hristos și formează un trup împreună cu credincioșii aleși dinaintea din Israel. Rămânem la aceasta: Biserica adevărată al celor întâi născuți (Evrei 12, 22-24), »Ecclesia« adevărată, cei chemați afară de Dumnezeu, este zidită *„... pe temelie apostolilor și proorocilor ...”* (Ef. 2, 20). Ea este casa lui Dumnezeu (Evrei 3, 6), stâlpul și temelie adevărului (1 Tim. 3, 15), trupul lui Hristos (1 Cor. 12), Mireasa Mielului (Apoc. 19, 7). Despre ai Lui DOMNUL a spus: *„Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.”* (Ioan 17, 16). Noi suntem străini și călători pe acest pământ (Evrei 11, 13), căci cetățenia noastră este în ceruri (Fil. 3, 20).

Așa cum la construirea unei clădiri sunt necesare diferite *meserii*, tot așa pentru întemeierea Bisericii sunt necesare diferite *chemări*. Astfel de chemări sunt executate de bărbați cărora Dumnezeu le-a făcut de cunoscut planul Lui de zidire și le descoperă Cuvântul Său proaspăt de la tron pe care îl **pune în gura lor**. Această slujbă **încincită** este pusă în Biserică pentru zidirea trupului lui Hristos (1 Cor. 12, 28; Ef. 4, 11). Aceasta este ordinea divină valabilă, neschimbătoare de la început pentru zidirea Bisericii lui Isus Hristos, până la desăvârșirea ei. DOMNUL nostru a spus: *„... voi zidi Biserica Mea ...”* (Mat. 16, 18). Așa o zidește El în mijlocul tuturor celorlalte biserici și o desăvârșește pentru ziua lui Hristos (Fil. 2, 16).

Când i-a chemat DOMNUL nostru Isus pe cei doisprezece bărbați, El i-a numit „apostoli”, ceea ce înseamnă „trimis” — mesager cu o însărcinare de la însuși DOMNUL, care i-a chemat personal. Dacă astăzi este rânduit și trimis cineva de Dumnezeu ca prooroc, apostol sau învățător, atunci auzim aceleași cuvinte ale lui Dumnezeu, aceleași învățături, da, atunci se împlinesc: un DOMN, o credință, un botez (Ef. 4, 5). Totul vine în original — fie în creațiunea naturală sau spirituală — așa cum a fost la început. Cuvântul a venit din gura lui Dumnezeu, proorocii și apostolii l-au spus mai departe, și prin învățători a fost înrădăcinat în Sfânta Scriptură.

Așa cum Dumnezeu nu poate fi explicat și cuprins în multitudinea descoperirii Lui tainice ca Creator, Susținător, Mântuitor, Împărat, Judecător, etc., dar este primit și acceptat prin credință, tot așa este și cu descoperirile multiple ale Cuvântului și Duhului și a descoperirii Lui ca Tată, Fiu și Duh Sfânt. Și astăzi mai este valabil cuvântul: *„... nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-l descopere.”*

(Mat. 11, 27b). Trebuie să fie descoperit; cunoștința și formularea omenească sunt o repetare a faptelor făcute de Aaron. Toate cuvintele lui Dumnezeu trebuie întrebuițate corect, nu comparate unele cu altele, ci învățate în legăturile lor și astfel să rămână adevăr original.

Sfânta Scriptură este citată de toate cele 324 confesiuni care sunt unite în Conciliul mondial al bisericilor. Textele biblice adevărate sunt introduse în concepția lor de învățatură, dar cu înțeles schimbat, făcând fără efect cuvântul lui Dumnezeu. Dacă unul nu vrea să boteze, atunci se referă la cuvântul apostolic: „*De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evanghelia ...*“ (1 Cor. 1, 17). Cine vrea să stropească copii noi născuți, folosește cuvântul: „*Lăsați copilașii să vină la Mine ...*“ (Mar. 10, 14) și arată înspre casa lui Corneliu (Fap. 16, 30-34). Cine vrea să boteze trinitar se referă la porunca de botez din Matei 28, 19 și trece cu vederea textele biblice în care s-a botezat în Numele DOMNULUI Isus Hristos din întreaga perioadă apostolică care ne-au fost lăsate în Noul Testament ca singura regulă valabilă de la întemeierea Bisericii (Fap. 2, 38). Cine mai vrea apoi să mai spună o binecuvântare trinitară, se referă la 2 Corinteni 13, 13 și alte texte. Cine învață că Biserica-Mireasă va trece prin necazul cel mare, se referă la 1 Corinteni 15, 52 unde este vorba despre ultima trâmbiță în legătură cu prima înviere și transformare. Cine apără învățatura despre somnul sufletelor, citează Daniel 12, 2. Cine nu vrea să sărbătorească cina, spiritualizează această rânduială. Toți, indiferent câți sunt, folosesc Cuvântul, dar din păcate nu mai este învățatura curată, adevărul original, ci interpretări. Așa cum toți caută să justifice învățatura lor proprie prin texte biblice înțelese greșit, tot așa poate să fie demascată fiecare învățatură falsă prin texte biblice înțelese corect. Este dovedit că toți văd doar învățăturile greșite ale celorlalți, dar nu **cele proprii**.

Cum s-ar fi putut referi de exemplu Pavel la trâmbița a șaptea din Apocalipsa, dacă Ioan a văzut evenimentele și a scris Apocalipsa abia 30 de ani mai târziu pe insula Patmos? Este posibil să se facă referințe la cuvintele apostolilor și proorocilor, să fie citați și totuși să nu se aibă înțelegerea textelor respective. Proorocul Ieremia a atins miezul problemei: „*Cum puteți voi să ziceți: „Suntem înțelepți, și Legea DOMNULUI este cu noi? „Cu adevărat, degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor. Înțelepții sunt dați de rușine, sunt uimiți, sunt prinși; căci au nesocotit Cuvântul DOMNULUI, și ce înțelepciune au ei? “*“ (Ier. 8, 8-9).

Însuși DOMNUL nostru trebuia să le spună conducătorilor spirituali din timpul Său: „*Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni. ... Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!*“ (Mar. 7, 7-8a+13). Așa mai este și astăzi. Cuvântul-original este scos de sub putere peste tot și este înlocuit prin datini, dogme, etc. Toți sunt sinceri și cinstiți, vor să facă totul bine. Dar ei au părăsit calea dreaptă, netezită a harului și vorbesc despre har acolo unde nu mai este har (Ier. 5-7). Din punctul de vedere al lui Dumnezeu rugăciunea este degeaba; ceea ce se sărbătorește ca slujbă divină, este slujbă închinată idolilor ca la Aaron. La Dumnezeu conduce numai ceea ce vine de la El. Înaintea Lui este valabil numai ceea ce se întâmplă în voia Lui originală.

Biserica romano-catolică trăiește în propria tradiție, dar se bazează de-asemenea pe texte biblice, deși ei nu corespund deloc cu Biblia. Papii, a căror început este în anul 441 d. Hr. cu Leo I., folosesc ca legitimarea lor exprimarea către Petru după primirea descoperii în Matei 16, 16-18 despre „stânca“ și „cheile Împărăției“. Se înșeală pe ei însuși și pe alții cu cuvinte neînțelese, tâlcuite și puse fals din Scriptură.

Peste tot, în toate confesiunile și mișcărilor de trezire care au avut loc de la Reformă încoace, până la trezirea unde fratele Branham a fost folosit de Dumnezeu pentru a realiza străpungerea hotărâtoare, sunt vestite texte biblice și expresii și astfel ia naștere de fiecare dată o **altă** Evanghelie, care stă sub blestem (Gal. 1, 6-10). La o **altă** Evanghelie se vestește un **alt** Isus care este prezentat ca fiind cel adevărat. Toată lucrarea este sub un duh **străin**, care este slăvit ca fiind Duhul Sfânt. Aceste trei puncte despre un **alt** Isus, un **alt** duh și o **altă** Evanghelie, Pavel le numește într-o suflare în 2 Corinteni 11, 4, și exact în acestea constă înșelăciunea, marea înșelăciune religioasă pe care o văd numai cei aleși, căci ei nu pot fi înșelați.

Dacă de exemplu este vorba despre venirea Fiului lui Dumnezeu în trup, despre devenirea Lui ca om, mulți spun că se împlinește condiția din 1 Ioan 4, 2: „*Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu.*“ Ei nu observă că este prezentat un alt Isus, și anume un Fiu care ar fi „preexistent“. Dar acela nu există deloc. Nu Fiul a devenit Fiu, ci Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi (Ioan 1). La început a fost Cuvântul, Logosul, arătarea vizibilă a Dumnezeului invizibil. Iahweh a fost cel care a umblat deja în grădina Eden într-o statură vizibilă și în chipul căruia noi am fost creați. Acesta este adevăratul Salvator, și anume *Iah-schua*, care înseamnă „Iahweh-Salvator“, așa cum *Emanuel* înseamnă „Dumnezeu cu noi“.

Nu tot ce se numește „creștin“ este în legătură cu Hristos. Nu tot ce se numește „biblic“ corespunde cu Biblia. Nu tot ce este etichetat ca fiind „apostolic“ este în legătură cu apostolii. Nu tot ce este denumit „pentecostal“ este într-adevăr de la Rusalii. Nu toți care spun „DOAMNE, DOAMNE“ vor intra în Împărăția lui Dumnezeu, chiar dacă au proorocit, vindecat, au scos draci, etc. (Mat. 7, 21-23). În toate mișcărilor creștine, slujitorii plătiți apără

propriile învățături, interpretări și practicile. Demult nu mai este Cuvântul curat, original cum a ieșit din gura lui Dumnezeu, aceasta o dovedesc multele păreri de învățatură.

Fratele Branham este o excepție laudabilă dintre toți evangheliștii cunoscuți din generația noastră. El a fost un bărbat adevărat trimis de Dumnezeu în gura căruia Cuvântul a fost adevărul. El a pus învățăturile originale, curat biblice din nou pe sfeșnic și a accentuat: „Spuneți ce spune Scriptura și credeți cum spune Scriptura.“ El a ridicat în evidență ce este valabil înaintea lui Dumnezeu, ce au spus proorocii prin însărcinarea DOMNULUI, și a învățat ce au învățat apostolii. El a chemat poporul DOMNULUI înapoi la Biblie, ținând Biblia sus și strigând: „Acesta este absolutul meu!“

Mesajul adevărat din timpul sfârșitului este mesajul adevărat de la început — Cuvântul care a fost la început (1 Ioan 1). Este vorba întotdeauna despre înțelegerea corectă a Cuvântului scris și vorbit, care a rămas **adevărul-original** și această înțelegere pentru Scriptură o poate deschide numai DOMNUL înviat, și anume celor care sunt deschiși ca ucenicii de pe drumul Emausului (Luca 24).

În Biserica adevărată mai este valabilă și astăzi rânduiala, învățătura și practica divină stabilită. Dar cum poate să propovăduiască cineva dacă nu este direct chemat și trimis ca un slujitor al lui Dumnezeu (Rom. 10, 15)? Un trimis trebuie să fie înainte chemat și însărcinat. La Dumnezeu nu există o trimitere fără o chemare anterioară. Un studiu teologic în seminare precum și repetarea textelor biblice pot fi arătate de toți, dar întrebarea este: Cine a fost într-adevăr ales de Dumnezeu din cer (Fap. 26, 12-23), ca să propovăduiască Cuvântul? Numai în gura aceluia Cuvântul va fi adevăr și va avea dreptul divin să împartă drept Cuvântul, cum scrie Pavel.

Toți care nu sunt direct chemați îi slujesc lui Dumnezeu în felul lor, în bisericile lor, învățăturilor cărora le-au jurat credință. Dar este scris: „... ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.“ (Apoc. 2, 2b). Cine cercetează astăzi dacă învățătura și practica corespunde cu apostolii de la început? Toți sărbătoresc și se lasă sărbătoriți — cu cât este rangul mai mare cu atât este respectul mai mare — peste tot este „Evanghelizare-Hollywood“ în legătură cu mult spectacol și încasare de bani. Este timpul sfârșitului, totul este împodobit creștinește și făcut acceptabil pentru toți. Dar unde rămâne sinceritatea?

De repetate ori am scris în diferite scrisori circulare comparații între Cuvântul scris, **proorocit** din Vechiul Testament și Cuvântul citat, **împlinit** al Noului Testament pentru a arăta cum arată o propovăduire biblică. Duhul Sfânt i-a călăuzit cu grijă pe cei patru evangheliști, a vegheat asupra lor și i-a inspirat să rețină ceea ce a fost relevant la prima venire a lui Hristos! Mai târziu El i-a călăuzit apoi pe apostoli să ordoneze de la început proorociile împlinite în timpul harului într-un mod minunat în istoria mântuirii! Eu îmi permit să amintesc numai câteva texte biblice ca și comparație, care s-au împlinit la prima venire a lui Hristos:

Făgăduință:	Împlinire:	Eveniment:
Isaia 7, 14	Matei 1, 23	Fiul născut ca Emanuel
Isaia 40, 3	Matei 3, 3	pregătirea căii DOMNULUI
Maleahi 3,1a	Matei 11, 10	trimiterea solului Său
Mica 5, 1	Luca 2, 15	nașterea Mântuitorului în Betleem
Deut.18, 15	Fapte 3, 22-23	Proorocul Mesia vestit
Zaharia 11, 12-13	Matei 27, 9-10	vândut pentru 30 de arginți
Zaharia 9, 9	Matei 21, 5	Iată, Împăratul tău vine ...
Zaharia 13, 7	Matei 26, 31	voi bate Păstorul
Psalm 118, 22	Marcu 12, 10	zidarii leapădă piatra
Psalm 2, 7	Luca 1, 31-38	Fiul născut prin Duhul
2 Samuel 7, 14	Matei 3, 17	Eu îi voi fi Tată ...
Psalm 22, 22	Ioan 17, 6	Numele Lui vestit fraților
Psalm 22, 1	Matei 27, 46	Fiul omului părăsit de Dumnezeu
Psalm 41, 9	Ioan 13, 18	mâncarea pâinii și trădarea
Psalm 22, 7	Matei 27, 39	batjocorit de toți ...
Psalm 22, 16	Matei 27, 27	înconjurat de ceata ostașilor
Psalm 22, 18	Ioan 19, 24	au tras la sorți pentru cămașa Lui
Isaia 53, 4-5	Matei 8, 17	EL a purtat bolile noastre
Isaia 35, 5	Matei 11, 5	orbii văd, șchiopii umblă
Psalm 16, 5	Mat. 28; Ioan 20	înviat, fără să vadă putrezirea
Psalm 55, 13-15	Matei 26, 47-50	vândut de un prieten
Psalm 109, 2	Matei 26, 59	martori mincinoși
Isaia 50, 6	Luca 22, 64	ei M-au lovit
Isaia 53, 7	Mat 27,12-14	ca Miel al lui D-zeu, a rămas mut
Isaia 53, 12	Luca 23, 33	pus în numărul celor fărădelege

Psalm 109, 4	Luca 23, 34	s-a rugat pentru dușmanii Lui
Psalm 69, 21	Matei 27, 34	Mi-au dat să beau oțet
Psalm 38, 12	Luca 23, 49	toți cunoscătorii stăteau departe
Psalm 34, 20	Ioan 19, 31-36	nici un os nu a fost sfărâmat
Isaia 53, 9	Matei 27, 57-60	EL a avut mormântul la cei bogați

Aceasta ar trebui să ajungă pentru a arăta cum s-a revărsat proorocia în împlinire. Numai așa se poate recunoaște confirmat și dovedit cum a făcut Dumnezeu istoria mântuirii. Noi trebuie să dăm atenție Cuvântului profetic așa cum scrie Petru (2 Pet. 1, 16-21), când predicăm despre revenirea lui Hristos. Toate celelalte pot fi fabule și povestiri frumoase. Numai în Cuvânt avem orientarea adevărată duhovnicească.

În ultimele 24 de ore ale vieții Lui pământești s-au împlinit cu DOMNUL nostru 24 din mai mult de o sută de proorocii din Vechiul Testament. Petru a început deja înainte de Rusalii cu încadrarea biblică (Fap. 1) și desigur și în ziua de Rusalii (Fap. 2). Pavel a făcut după aceea același lucru. Și în timpul Bisericii s-au împlinit deja multe proorocii biblice. Noi recunoaștem cât de multe din cele proorocite devin astăzi realitate în fața ochilor noștri. La sfârșit se va împlini într-un mod minunat pe deplin și repede (Rom. 9, 28). Evanghelistul Luca scrie în introducere despre bărbații care au fost de la început martori oculari și slujitori ai Cuvântului. Adevărații slujitori ai Cuvântului sunt prezenți când face Dumnezeu istoria mântuirii și ordonează totul biblic. Ei predică Cuvântul, îl trăiesc și au parte de ceea ce face Dumnezeu.

Cine citește Biblia cu intelectul, îi va merge ca teologilor și filozofilor care s-au unit în „Clubul dr. Necredință”. Ei scriu: „Noul Testament și epistolele apostolilor sunt pline cu contradicții.” Da, ei susțin chiar că Isus și ucenicii Lui s-au înșelat — dar ei desigur nu. Critica actuală a teologilor împotriva Scripturii, mai ales a Noului Testament, este o nerușinare fără măsură. Pe de altă parte, bucuria celor care sunt în Împărăția lui Dumnezeu, mântuiții care trăiesc împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, este desigur foarte mare.

Înșelare și neînțelegere găsim la oamenii care nu au intrare în locul preasfânt, care practică o *slujbă* „duhovnicească”, dar nu au o *chemare* divină. Apostolii au fost slujitori ai Cuvântului, ei au scris proorociile în legătura corectă și ca învățători au ordonat totul corect. Aceasta ne este confirmată de la primul capitol din Evanghelia lui Matei până la sfârșitul Noului Testament. Acum putem să vedem întregul plan de mântuire a lui Dumnezeu și să trăim împlinirea profeției biblice din timpul de sfârșit.

Dumnezeu poate împlini făgăduințele Lui numai la acei **care cred așa cum spune Scriptura**. Acum este „**astăzi**” al nostru. Noi nu putem numai să privim înapoi la ceea ce a făcut Dumnezeu. Acum Dumnezeu are drumul Său cu noi, căci noi suntem copii ai făgăduinței (Gal. 4, 28), credem Cuvântul făgăduinței și primim Duhul făgăduinței. Credința adevărată, vie, trăită este ancorată întotdeauna în făgăduința lui Dumnezeu. Bisericii i-au fost date multe făgăduințe din care niciuna nu va rămâne neîmplinită. Dar dacă cineva crede ceva ce nu a fost făgăduit în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci crede degeaba, și cine predică aceasta trezește nădejdi false. Noi ne putem baza pe Dumnezeu și pe Cuvântul lui Dumnezeu. Ar fi bine dacă și Dumnezeu s-ar putea baza pe noi. El este credincios, fie ca El să ne facă și pe noi credincioși și să ne țină până la sfârșit în harul și în Cuvântul Său.

Din perspectivă biblică

În diferite publicații au fost răspândite învățături nebiblice, mai ales în broșura editată în S.U.A. „The Third Pull — God’s Great Secret” = „Al treilea exod — marea taină a lui Dumnezeu”. Învățăturile care nu au o bază biblică, sunt pur și simplu nebiblice. În tema „Al treilea exod” au fost incluse pecetea a șaptea, cele șapte trâmbițe și cele șapte tunete din Apocalipsa. Să-l lăsăm pe Dumnezeu să vorbească prin Sfânta Scriptură. **O dată pentru totdeauna trebuie spus tuturor clar și explicit că se va împlini numai ce este făgăduit în Cuvântul lui Dumnezeu.**

Văzătorul a scris conținutul **primelor 6 pecetei**, împlinirea și ce va mai urma, în capitolul 6. Noi citim împreună numai versetele care vorbesc despre întreaga **pecete a șaptea** și începem cu Apocalipsa cap. 8: „*Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas. Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe.*” (vers. 1-2)

„*Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au pregătit să sune din ele.*” (vers. 6)

„*Îngerul dintâi a sunat din trâmbiță. Și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ: și a treia parte a pământului a fost ars, și a treia parte din copaci au fost arși, și toată iarba verde a fost arsă.*” (vers. 7)

Al doilea *înger a sunat din trâmbiță. Și ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare s-a făcut sânge; și a treia parte din făpturile, care erau în mare și aveau viață, au murit; și a treia parte din corăbii au pierit.*” (vers. 8-9)

***Al treilea** înger a sunat din **trâmbiță**. Și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor.*“ (vers. 10)

*„**Al patrulea** înger a sunat din **trâmbiță**. Și a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei, și noaptea de-asemena.* (vers. 12)

*M-am uitat, și am auzit un vultur, care zbura prin mijlocul cerului, și zicea cu glas tare: **Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care au să mai sune.**“* (vers. 13). Este foarte lămuritor că au fost amintite *sunetele* ultimelor trei trâmbițe, așa cum este accentuat încă o dată în a șaptea din Apocalipsa 10, 7.

Cine citește Apocalipsa cap. 8, fără să se oprească la primul verset și la **tăcerea din cer**, vede evenimentele despre care este vorba la deschiderea celei de-a șaptea pecete pe pământ, și anume despre cele șapte **judcăți ale trâmbitelor**, care toate vor fi după împlinirea slujbei celor doi martori. În timpul slujbei lor nu este voie să se întâmple nici un necaz **pe pământ**, ci doar după pecetluirea celor 144.000 (Apoc. 7, 3-8). Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Său.

După primele **patru trâmbițe** și judcăți, sunt anunțate la sfârșitul cap. 8 celelalte **trei trâmbițe** rămase (sau judcăți) cu trei strigări de „vai”.

În cap. 9 noi citim apoi: *„Îngerul **al cincilea** a sunat din **trâmbiță**. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fântânii Adâncului ...”* (vers. 1-12).

*„Îngerul **al șaselea** a sunat din **trâmbiță**. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu, și zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: **Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Eufrat!**“* (vers.13).

Primii șase îngeri au sunat din **trâmbiță** și de fiecare dată au urmat nenorocirile. Înainte de a suna **trâmbița a șaptea** în cap. 11 găsim o trimitere la cap. 10, unde este vorba și despre evenimentul unic al pogorării Îngerului legământului. Exact atunci au răsunat și cele șapte tunete, cum este scris, și anume atunci când îngerul și-a pus picioarele Lui pe pământ și pe mare și a strigat cum răcnește un leu. Ce este scris în Apocalipsa 10 se va împlini tot așa de literalmente ca fiecare eveniment al planului de mântuire a lui Dumnezeu proorocit în Cuvântul Său. Și aici este valabil ce a trebuit să scrie Petru prin însărcinarea lui Dumnezeu: *„Fiindcă mai întâi de toate să știți că nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură.”* (2 Pet. 1, 20).

În Apocalipsa 10, vers. 7 — acest text este foarte important și convingător pentru cercetarea noastră — se spune clar: *„... ci că în zilele în care îngerul **al șaptelea va suna din trâmbița lui**, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor.”* Și această proorocie din Cartea profetică nu admite o interpretare proprie. Dumnezeu este propriul Său interpret lăsând să se îplinească cele vestite în această legătură strânsă.

Mai întâi au sunat cei patru îngeri în **trâmbitele** lor (cap. 8), apoi a urmat vestirea celor **3 trâmbițe** rămase cu strigătele de vai, și după ce au sunat următorii doi îngeri din trâmbițele lor (cap. 9), a mai rămas numai unul. El mai este anunțat încă o dată în cap. 10, 7 din cauza importanței și definitivului lui. În cap. 11, 15 este scris ce se întâmplă apoi într-adevăr: *„Îngerul **al șaptelea a sunat din trâmbiță**. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: **Împărăția lumii a trecut în mâinile DOMNULUI nostru și ale Hristosului Său. Și el va împărăți în vecii vecilor.**“*

Cine nu vede din Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu descrierea exactă al celor șapte îngeri cu cele **7 trâmbițe** și însărcinările lor, acela Dumnezeu nu i-a deschis încă ochii inimii pentru înțelegere. Și cine nu se lasă convins prin mărturiile clare ale Scripturii, acela nu va recunoaște niciodată, nici dacă amintim 400 de citate. Noi trebuie să-I dăm dreptate Cuvântului și lucrării lui Dumnezeu, atunci nu mai rămâne loc pentru tâlmăciri. Atunci mai este valabil numai ce spune Scriptura.

Este așa de desăvârșit cum nu se poate mai bine: În Apocalipsa 2 și 3 sunt descriși cei șapte îngeri ai Bisericii. Despre cei șapte îngeri cu trâmbițele citim în Apocalipsa 8, 9, 10 și 11; și că la sunetul trâmbiței ultimului înger se va sfârși taina lui Dumnezeu și este anunțat începutul împărăției de o mie de ani.

Știri din toată lumea

Sunt multe știri interesante din toată lumea care ne informează despre progresul proorociilor biblice. Cele mai importante vin din Vatican și din Israel.

Statul Vatican cu suprafața de 44 hectare și 845 locuitori ai lui, este cea mai mică țară de pe pământ, dar exercită, cum este scris, putere peste împărății și stăpânitorii pământului (Apoc. 17, 18). Acolo în orașul-de-pe-șapte-munți (Apoc. 17, 9), este unită într-adevăr puterea politică, economică și religioasă. În presa cotidiană și în

mass-media, „Pontifex Maximus“ stă pe primul loc. Toți politicienii lumii, și cei din Orientul Apropiat, caută să-i capete favoarea, și trimișii Vaticanului au influență peste tot în politică, mai ales în Bruxelles și Strasburg.

Acum interesul se concentrează pe evenimentele din Israel, și acolo mai ales spre Ierusalim. Toți politicienii renumiți din lume, în afară de S.U.A., au o poziție *impotriva* Israelului și sunt *pentru* arabi — în fruntea tuturor este președintele francez Jacques Chirac. El s-ar opune vehement unui amestec în problemele interne ale țării sale, dar și-a luat dreptul în vizita sa în Israel din octombrie 1996 ca nici un alt politician din vest, să-i spună conducerii din Ierusalim ce trebuie să facă. Presa informează chiar că Chirac a strigat către Nethanyahu. El a cerut înapoierea teritoriilor anexate și a accentuat rolul din viitor al Franței și al Europei în conflictul Orientului Apropiat. În 25 octombrie el a repetat într-un interviu ceea ce a spus deja în Beirut: „Creștinii și musulmanii trebuie să țină împreună.“ Israelul îl exclude. La instalarea lui în funcția de stat cea mai înaltă, a sărutat ca bun catolic inelul arhiepiscopului din Paris, cardinalul Lustiger. Acesta este născut în Polonia și fiul unor părinți iudei, care amândoi au fost gazați în lagărele de concentrare. La sfârșitul războiului, el a ajuns în Franța la vârsta de 11 ani. Ca tânăr el a ajuns sub protecția iezuiților și a aderat la biserica romano-catolică. Când a fost numit cardinal în 10 ianuarie 1983, el a spus: „Eu rămân iudeu.“ O constelație ciudată!

Israel, care de la înființarea lui în anul 1948 se ostenește pentru recunoașterea papală, are acum un adversar direct din propriile rânduri, care este cunoscut ca arhitect al apropierii vaticane de Israel. Dr. David M. Jäger este cel care a crescut ca iudeu strict religios în Tel Aviv, dar care în 1981 s-a convertit la catolicism, a urcat într-o carieră mai înaltă și din 1986 este în funcția de consilier în Vatican. În 30 decembrie 1993 a fost semnat în Ierusalim contractul fundamental între Israel și Vatican. Dar aceasta nu ajunge. Trebuie să se împlinească și că Ierusalimul va deveni o piatră grea pentru toate popoarele dimprejur (Zah. 12, 2-3).

În 1-4 februarie 1994 s-au întâlnit 430 de clerici și profesori iudei și creștini din 91 de țări la o conferință în Ierusalim. Printre aceștia s-au aflat 5 cardinali, desigur și Ratzinger și Lustiger, 4 metropoliți, 9 mari-rabini, 103 episcopi, 54 rabini și alți profesori și preoți. Vechiul primar al Ierusalimului, Teddy Kollek, a fost așa de impresionat de această întâlnire, încât a spus: „Dacă nu aș fi văzut aceasta cu proprii mei ochi, atunci nu aș fi crezut!“ Având în vedere procesul de unificare religios și politic cu privire la proorocia proorocului Daniel despre încheierea legământului (Dan. 9, 27), se poate numai spune: „O, Dumnezeu lui Israel, ai milă de poporul Tău!“ Dacă toată lumea este orbită duhovnicește, atunci doare, dar dacă iudeii nu văd, atunci durerea este insuportabilă. Numai atunci când Israelul se pocăiește înaintea DOMNULUI, se va ridica măhrama de pe ei (2 Cor. 3).

Așa cum rezultă din profeția biblică, Israelul va cădea în înșelăciunea Antihristului care se prezintă ca aducător de pace și la timpul stabilit se va așeza în Templu (2 Tes. 2). Aceasta se întâmplă aproximativ înainte de a li se descoperi Hristos ca Mesia și adevăratul aducător de pace.

Acolo unde Dumnezeu lui Israel s-a făcut de cunoscut poporului Său ca »Unul«, le-a poruncit în prima poruncă și de repetate ori i-a obligat în rânduiala veșnic valabilă, și anume: „Ascultă Israele, veșnicul, Dumnezeu nostru, veșnicul este Unul!“, azi le este prezentat un Dumnezeu-în-trei-persoane făcut după o concepție păgăno-filozofică. Așa-zisa „Trinitate“ necunoscută până în sec. al-III-lea și al-IV-lea și nici Bibliei, urmează să fie prezentată și iudeilor! Crezul cel mai important al Israelului constă din 4 cuvinte: „Adonai elohenu adonai echad — DOMNUL Dumnezeu nostru, DOMNUL este Unul — Singurul.“

Cum este de citit din știrile de presă, papa a declarat un timp spiritual de pregătire de trei ani pentru „anul sfânt 2000“, care începe în primul advent din anul acesta, duminică, în 1 decembrie 1996. Pentru aceasta el a editat o „scriere apostolică“ pentru întâmpinarea mileniului al treilea. »Cei trei ani din 1997 până în 1999 urmează să fie sărbătoriți unul după altul ca anul „Fiului“, al „Sfântului Duh“ și al „Tatălui“. În anul 2000 stă „proslăvirea treimii“ în punctul central al slujbei catolice din Roma, în țara sfântă și în bisericile locale.« (Idea Spektrum, nr. 41, 9 oct. 96). Să ne imaginăm aceasta într-un tablou: unul după altul primește închinare, în primul an Fiul, în al doilea Duhul Sfânt și în al treilea Tatăl — prin aceasta sunt proslăvite cele trei persoane veșnice, atotputernice și atotștiutoare, care nici nu există. Poporului Israel și întregii lumi necreștine li se prezintă prin aceasta o expunere a lui Dumnezeu total nebiblică.

În „anul jubiliar al creștinismului“, Ioan Paul al II-lea a planificat o întâlnire a tuturor confesiunilor creștine. »La sărbătoarea comună, la a 2000 comemorare a nașterii lui Hristos — o astfel de propunere din Vatican — după cuvintele sale, sunt invitați musulmani, budiști, hinduși și membrii altor religii. [Hindușii și budiștii au cele mai vechi trinități ale lumii; și aceasta se potrivește atunci la unificarea religiilor lumii.] Punctele de întâlnire ale pelerinilor din toată lumea vor fi mai ales în Roma și Ierusalim. În capitala italiană sunt așteptați cel puțin 30 de milioane de vizitatori, în Israel până la 5,5 milioane de pelerini.« (Idea Spektrum, nr. 41, 9 oct. 96).

Dar aceasta nu este încă totul. Așa cum ne este de cunoscut, biserica catolică se folosește de vocabularul protestanților de la al doilea conciliu din Vatican: „Să vorbim limba fraților noștri despărțiți, ca să ne înțeleagă.“ **Dar copiii lui Dumnezeu au dorința să asculte limba lui Dumnezeu.** Sub titlul principal „Catholicii au început inițiativa »Evanghelizarea 2000«“ noi citim: »Întreaga lume să fie evanghelizată din nou sub semnul catolic.«

Articolele protestanților de rang înalt despre apropiere se înmulțesc. Tema principală este: „A vrut Luther despărțirea bisericii?” Conducătorii bisericilor fice îi duc ușor pe membrii lor din biserici în poala mamei lor de unde au ieșit. Așa ia naștere taina Babilonului celui mare (Apoc. 17) ca fiind ultima putere mondială spirituală care șade pe puterea lumească, cum este scris clar în întreaga descriere din capitolul amintit. O, Dumnezeule, ai milă și chemă-i afară pe ai Tăi, până nu este prea târziu (Apoc. 18 1-4)!

Papa se ostenește și pentru împăcarea bisericii cu știința. „Papa acceptă teoria evoluției“, este scris pe primele pagini, dacă crearea lumii este recunoscută ca lucrarea lui Dumnezeu. În cei treisprezece ani de cercetare, cunoștințele noi au dus până la faptul că între timp teoria evoluției este „mai mult decât numai o ipoteză“. Pentru toți copiii lui Dumnezeu este valabil până în veșnicie ceea ce este scris în relatarea despre creație. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, și Dumnezeu a creat întreaga creatură care se înmulțește după soiul ei. Cum se poate recunoaște pe de-o parte Dumnezeu și de altă parte să se proclame învățături ateiste de evoluție? În timpul sfârșitului este un Babilon perfect în care au toți loc.

La „Congresul bisericesc ecumenic 1991“ din Nürnberg, cele opt articole din „Manifests“ au fost dedicate dumnezeului trinitar pentru unitatea în multitudine. Formulările: „trinitate“, „dumnezeu trinitar“, etc. nu sunt nici măcar o dată de găsit în Biblie, dimpotrivă în Vechiul Testament este scris de 6700 de ori la singular DOMNUL Dumnezeu. De nenumărate ori noi citim despre singurul Dumnezeu. Ceea ce a scris și a prezentat Pavel la începutul și sfârșitul epistolelor sale către bisericile creștine, mai este valabil și astăzi: „*Mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl DOMNULUI nostru Isus Hristos ...*“ (Col. 1, 3) „... a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.“ (Rom. 16, 27). Apostolul Iuda încheie epistola lui asemănător: „... *singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, DOMNUL nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin*“ (vers. 25).

În epistole, fie ale lui Pavel sau Petru, slava i se cuvine numai lui Dumnezeu, Tatălui prin Hristos, DOMNUL nostru. Să lăsăm Scriptura să spună mai mult: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl DOMNULUI nostru Isus Hristos ...*“ (Ef. 1, 3). „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl DOMNULUI nostru Isus Hristos ...*“ (1 Pet. 1, 3). Învățătura trinitară care a fost înființată și formulată abia în secolul trei și patru, nu are nici o bază biblică. Adevărații închinători se roagă lui Dumnezeu în duh în Numele lui Isus Hristos! Amin.

În cer nu există un Dumnezeu cum a fost proclamat în concilii, care să fi zămislit și născut o altă persoană a lui Dumnezeu. Denumirea „Fiu veșnic“ nu există în Biblie. Aceasta este o teologie păgână în interiorul „creștinismului“ înșelat și amăgit, pentru care se luptă până la sânge. În „Tatăl nostru“ noi ne rugăm: „*Tatăl nostru care ești în ceruri ...*“ Unde este scris să ne rugăm: „*Fiul nostru ...*“ sau „*Duhul nostru care ești în ceruri ...*“? Sigur nu în Biblie. Dumnezeu este Unul din veșnicii în veșnicii și S-a făcut de cunoscut în mod multiplu. Pentru mântuirea noastră El S-a descoperit ca Tată în cer, în Fiul pe pământ și prin Duhul Sfânt.

În adunările charismatice dăinuiește înclinația să se roage Duhului Sfânt, pentru care nu există nici un exemplu în Biblie. De aceea trebuie pus totul pe „standul de încercare“ și făcută comparația cu toată autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Nu mișcarea pentecostală istorică și charismatică sunt unitatea de măsură; îndreptarul este numai Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veșnicie.

În adunările charismatice interconfesionale se aude spunând: „*Duhule Sfânt, eu te iubesc. Duhule Sfânt, eu te slăvesc. Duhule Sfânt, te îmbrățișez, etc.*“ Toate acestea sunt total nebiblice. Dumnezeu este unul, și Lui singur I se cuvine slava. Așa sună cuvintele care vin din gura DOMNULUI nostru și pentru Noul Testament: „*Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui; trebuie să I se închine în duh și în adevăr.*“ (Ioan 4, 23-24). Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu, el se mișcă deasupra creațiunii (Gen. 1); Duhul Sfânt s-a odihnit peste prooroc, s-a pogorât peste Mântuitor în trupul Lui de carne (Mat. 3, 16), pentru ca toată plinătatea Dumnezeirii să locuiască în El, în statura Lui ca om (Col. 2, 9). Același Duh Sfânt a venit în ziua de Rusalii ca puterea lui Dumnezeu peste Biserică, și astfel însuși Dumnezeu, care înainte S-a descoperit vizibil ca Răscumpărător în trup de carne pe pământ, a luat locuință prin Duhul Sfânt în cei răscumparați.

Relatare misionară

Cu o adâncă mulțumire vreau să relatez victoriile pentru adevăr de pe câmpul de luptă. Anul acesta a devenit cel mai bogat în succese cu angajarea cea mai mare în slujba mea pentru DOMNUL. Cuvântul descoperit mai înaintează încă și ajunge până la capătului pământului. Mai ales țările est-europene sunt cercetate prin har. Și pe continentul african este adusă o recoltă mare: nu vin numai sute, ci mii, pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. În unele țări adunările noastre au fost transmise în toată țara prin televiziune. În altele au fost transmise interviuri și predici scurte. Dumnezeu deschide uși și inimi. Fratele Branham a avut o viziune în care a văzut mâinile întinse ale maselor

din Africa, el a vrut să înceapă în est, în Tanzania, dar nu a mai ajuns la aceasta. Când a fost în Zürich el a văzut într-o viziune vulturul german zburând peste Africa.

Deosebit de mulțumit sunt pentru lucrarea bogat binecuvântată pe care o face fratele Alexis Barilier în țările Africii unde se vorbește franceza. După aprecierile sale, care au fost confirmate de frații răspunzători din țară, au venit la DOMNUL prin această slujbă comună numai în Zair cca. 800.000 care se împart în peste 2000 de adunări, și în regiunea central-africană peste un milion de oameni care urmează mesajul lui Dumnezeu. Și în celelalte țări ale Africii se simte vizibil foamea spirituală. Dacă i-am putea număra pe toți acei care au devenit credincioși biblic în lunile trecute în lume, atunci ar fi un număr considerabil. Dacă oamenii din țara noastră, din orașul nostru, nu vor să audă chemarea lui Dumnezeu, atunci El îi cheamă de acolo.

Și din țările Asiei până la Filipine s-ar putea relata multe lucruri bune. Noi îi suntem într-adevăr din inimă mulțumitori DOMNULUI pentru lucrarea împreună cu frații slujitori, chiar dacă nu-i amintim cu numele. El însuși poartă de grijă ca toți frații, și acei care trăiesc răspândiți, să poată primi hrană spirituală. Este impresionant să vezi cum Dumnezeu credincios a călăuzit totul și i-a înzestrat pe frați și pe surori cu diferite limbi, astfel că Cuvântul Lui descoperit este tradus și stă la dispoziție pentru întreaga lume.

Și pentru multele mâini harnice care prin credincioșie fac tot posibilul pentru ca trimiterea și îngrijirea cuprinzătoare să aibă loc, sunt mulțumitori din inimă. Lucrarea misionară a ajuns într-adevăr la o însemnătate globală. Slăvit să fie Dumnezeu pentru aceasta! Ceea ce face El este pentru întregul popor de pe întregul pământ. Noi dăm mai departe Cuvântul lui Dumnezeu care ne-a fost pus în gură ca adevărul curat. Cine este născut din Dumnezeu ascultă Cuvântul adevărului, și cine îl primește prin credință este eliberat prin adevăr.

În locul acesta vreau să le mulțumesc și acelor care prin rugăciunile și darurile lor au făcut posibilă lucrarea în Împărăția lui Dumnezeu. După necesitate sunt tipărite cărți, broșuri și tractate în 8 limbi într-o ediție de la 5.000 până la 50.000 de exemplare. DOMNUL credincios să vă binecuvânteze pe toți care aveți parte de aceasta și să v-o răsplătească îndoit. De data aceasta scurtăm relatarea pentru că tipărim mai multe fotografii de la adunări.

Vă rog să vă gândiți în continuare în rugăciunile voastre la mine și la frații slujitori din întreaga lucrare. Lucrul nu este încă încheiat; multe uși se deschid și se oferă multe posibilități. Noi vrem să lucrăm până când și ultimul suflet este chemat afară, numărul aleșilor din națiuni este plin, DOMNUL vine și ne ia la El.

Pentru anul 1997 vă doresc la toți binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu. Fie ca El să-i dea la fiecare pentru ce se roagă, și făgăduințele Lui să le împlinească. EL este credincios, El o va face.

Lucrând în însărcinarea lui Dumnezeu,
Fr. Frank